

Respect p
Nu era chiar greu s-ajungi înot la Epavă pe vremea aia, dar nici ușor, așa că nu era busculadă de lume pe ea, diferență ca de la cer la pământ față de epava din Costinești. Am ajuns după vreo oră și ceva, am dat ocol cu prudență (erau multe fiare sub apă, la suprafață era doar jumătatea din față a vasului), am găsit un loc de urcat, m-am pomenit sus, mi-am băgat nasul peste tot – nimic de văzut, găinaț de pescăruși peste tot –, m-am suit puțin și-n arboradă, am explorat și partea din spate, unde se rupsese nava, m-am uitat atent să observ cam ce se mai putea zări sub apă, m-am vârat în fostul castel central (ăsta era cât de cât întreg, dar foarte ruginit), am ieșit, am vrut să cobor și atunci – buf! O scară de fier mâncată de rugină s-a rupt cu mine, am căzut în interiorul Epavei, plin cu apă de mare, neagră, sinistră, dar limpede (era neagră cum te uitai de sus, din castel, dar, odată ce erai în ea, nu era neagră deloc, era apă ca orice apă, limpede, filtrată de milioanele de scoici crescute pe Epavă). Am ieșit în marea liberă, am încercat să înot voinicește, am obosit, am lăsat-o mai moale. Mă tăiasem în cădere sub genunchiul stâng, adânc, șiroiam. Speram să nu mă golesc de sânge până la țărnm, nu m-am golit, mă simțeam doar slăbit; era spre apus, toată floarea cea aleasă a Vămii bea pe plajă, am defilat gol-pușcă prin fața lor, lăsând nisipului o dâră de sânge ca-n Hänsel și Gretel, am ajuns la cort, mi-am rupt cearșaful, am început să-mi leg rana cât mai strâns, să opresc sângerarea:

— Ce pula mea faci?

Mare, bărbos, păros, duhnind a alcool. Toată umbra lui cădea pe mine.

— Mă leg.

— Te legi?

— Păi, să nu mai curgă. Aproape s-a oprit.

Respect pentru Te-ai tăiat în scoici?

— Într-un fier, pe Epavă.

— Ce pula mea ai căutat pe Epavă?

— Păi, aici ce să fac, domnule Turbatu? Mă plictisesc de moarte!

S-a holbat vreo zece secunde:

— „Domnule“ Turbatu?! Du-te-n pula mea! Te plictisești?! În Vamă?!

— Rău de tot!

— Păi, d-ai aia ai venit, mă, în Vamă? Ca să te plictisești, în pula mea?

— De prost, d-ai aia am venit! Auzisem c-aici sunt oameni descuiați, am venit să-i cunosc, d-ai aia am venit!

— Și-ai dat peste proști sau cum?

— N-am dat peste nimeni, aia e. Stau aici ca lepra, nu lipesc nimic, mai bine mă duc dracului acasă!

Turbatu s-a destins:

— Adică nu ești sectant!

— Nu! De unde ați scos-o p-asta cu sectantul?

— Păi, nu te-am văzut toți cum pritocești Biblia aia?

— Pritocesc de plictiseală!

Turbatu a tăcut, se uita cum mă-mbrăcam:

— Bani ai?

— Da.

— Hai la Ovidiu, să bem ceva. Dai un rând, dup-ai aia, să vedem.

— Unul singur, că mai mult nu-mi permit.

— Mai vedem.

Am plecat cu Turbatu spre masa veteranilor, m-am prezentat când am ajuns, așteptând să mi se-ntindă mâna:

— Salut. Mie-mi zice Mihăiță.

Oamenii mă studiau cu răutate. Îi știam pe unii, Ratau, Sucitu, Rălă, Vierme, Aberantu, Cabrón, Păhărelu, pe alții nu-i știam. Erau și fete, nu mă interesau, erau decor:

Respect pentru Știe cum mă cheamă, zice Turbatu. Mi-a zis „domnule Turbatu“, hă, hă, hă!

N-a râs nimeni cu el. Mingea părea să fie la Sucitu, dar nu eram sigur.

— Îți zice o pulă. Ce nume-i ăsta, „Mihăiță“? Ăsta-i nume de muist! Ești muist?

— Activ.

— Cum?

— Muist, zic. Activ, nu pasiv.

Sucitu s-a-n cruntat, toți s-au uitat la el, nu greșisem, apoi s-a destins:

— Du-te-n pula mea! Așa mai da. Și zici că știi la care capăt de pulă tre' să stai?

— Așa zic.

Au început toți să râdă, Sucitu s-a declarat în sfârșit mulțumit:

— Bine, bă, Sânge. Du-te la Ovidiu și plătește-i vreo zece beri și-o sticlă de vodcă. Și niște pahare, în pula mea, că astea-s jechoase, au scrumat pizdele astea-n ele. Ai bani?

— Are, mă, că l-am întrebat eu, zice și Turbatu. Gata cu atârănătorii!

— Că bine zici, Turbate, spune unul pe care nu-l știam (Memeu, cum am aflat ulterior). Să ia de băut, că nu mai pot!

Pe Ovidiu îl știam, îl știau toți bețivii, era de treabă, dar nu se băga, își vedea de barul lui (beach-bar, cum se spune acum. Atunci erau niște pari acoperiți cu stuf uscat). I-am plătit, am luat și un pachet de țigări, m-am întors la masă cu vodca și paharele băgate unele-ntr-altele, Ovidiu a-nceput să umple halbele, în urma mea. Iar eram cupar.

— Uite, bă, c-a luat și țigări.

Respect Îl duce mintea, dă-l în pula mea, se făleşte Turbatu.

Eu l-am citit imediat!

Și cam asta a fost tot. Sigur, au urmat niște ani de beții mai mult sau mai puțin interesante cu toți ăștia, cărora le-am aflat treptat biografiile, părerile, visurile, fricile, interesele, lașitățile, iubirile, intențiile și-ar trebui să scriu „realizările“, dar, din păcate, nu e cazul. N-au avut realizări. Din perspectiva celor 25 de ani care-au trecut de atunci, pot spune că moartea a fost singura realizare a acestor oameni, probabil demnă (n-am de unde să știu; sper!), în orice caz solitară. N-au avut parte de familii, de cariere, de copii, de cărți, de borne existențiale de orice fel, au trăit și-au murit exact cum i-am cunoscut, bând și vorbind. În privința focurilor de pe plajă, noaptea, trebuie spus că, după ce m-au acceptat între ei, eu am făcut focurile alea, cu lemn procurat de mine (furat, de cele mai multe ori: o dată am furat un grătar de barcă, altă dată o bucată de gard, altă dată un veceu de lemn, cum se fac la țară, altă dată scaune, mese și bănci, o dată un acoperiș întreg de șipci și stuf), iar motivul pentru care nu mă chemaseră la foc c-o noapte înainte este că nu făcuseră niciun foc. Stătuseră și băuseră la lumina lunii, cum făceau de cele mai multe ori; era mai comod așa. Nu cântau din chitară, muzicuță, armonică sau flaut, ca munțomanii; nu se băteau la beție, ca roacării; doar beau (mult, dar fără să se îmbete propriu-zis, adormeau și asta era toată „beția“), vorbeau la nesfârșit și le îngăduiau pe lângă ei pe nenumăratele lor admiratoare (și admiratori, din categoria cărora făceam și eu parte), care stăteau tăcute, sorbind înțelepciunile măștrilor ca pe apa vie.

Foarte, foarte greu am dibuit resorturile interioare ale tribului de veterani (ale unuia dintre ele, ale acestuia, că erau mai multe, cumva concurente, deși se ignorau reciproc

Respectiv cupsuperbie) și poate nu le-aș fi dibuit deloc, dacă nu mi se terminau banii. Soluție să mi se trimită bani de-acasă nu exista, așa c-ar fi trebuit să las Vama Veche și să-mi văd de-ale mele (Suru, de exemplu, nu avea niciodată nimic împotriva să mă întorc la muncă, la câmp, aș zice chiar că-i făcea mare plăcere), dar ei mi-au zis să mai stau. Cum să mai stau, că nu mai am bani. Păi, la ce-ți trebuie bani? Păi, cu ce să mănânc, cu ce să beau bere, cu ce să plătesc taxa de veceu? Stai, mă, pe curul tău, că bani se găesc, nu muri tu de grija aia cum moare câinele de alergătură; aveau dreptate, bani „se găseau“. Cumva, cândva, cineva apărea cu niște bani și toate mergeau ca înainte, cu mâncare puțină, băutură multă, vorbărie și mai multă și fete care veneau și plecau, într-un carusel nu foarte rapid, dar nici destul de lent ca să le țin minte. Ele produceau banii ăia? O vreme așa am crezut, până am înțeles că nu era chiar așa.

*Se mânca și se bea pe datorie, o săptămână, două, trei, până ce la un moment dat sosea în Vamă o mașină de la București și unul sau altul dintre veterani plătea toate datoriile făcute de grup, pentru ei, pentru fete și pentru tuțeri (ca mine), iar în următoarea perioadă (nu prea lungă) buzunarele unui veteran erau pline de bani, din care ne „ținea“ pe toți. În cei 15 ani în care, venind și plecând, am poposit la masa *lor* din Vama Veche, acest mecanism a rămas neschimbat; mecanismul nu era vizibil, celor mai mulți care se perindau pe la masa *lor* nu le păsa nici cât negru sub unghie de unde veneau banii ăia, aș zice chiar că nici nu voiau să știe, nici fetele, nici tuțerii, nici Bristena, la vremea ei, dar mie mi-a păsat. În cele din urmă, tot am descâlcit ițele, mult înainte să am acces în Subsol.*

Respect p
Erau băieți de bani gata, asta erau, dar ai cui? Ai securiștilor de înaltă calificare, iată ai cui. Au existat securiști și securiști, poate că folosesc eu un termen-umbrelă, nefiind în stare de mai mult, de o analiză mai fină, dar oamenii ăștia erau copii de securiști-tehnocrați, dacă le pot spune așa. Comerțul exterior și afacerile externe nu puteau fi făcute cu securiști d-ăia ordinari, care tundeau roacări, băteau brașoveni la tălpi și asasinau mineri sindicaliști, era nevoie de altă categorie de stâlpi ai regimului, era nevoie de părinții ăștora. Indiferent cum serveau ei comunismul, copiilor le asiguraseră cea mai bună educație, cu bone, cu profesori particulari de limbi străine, de tenis, de pian, de schi și de latină (de latină, da! Eu nu știusem că exista cineva care să fi învățat latina acasă, c-un profesor plătit cu bani grei, dar uite că exista), cu hrană bună, cu lecturi din clasici și cu excursii prin Europa. Fără stat la cozi, fără fotbal pe maidan, fără cafteli cu țigani și trei luni pe an la țară, la coada calului, ca mine. Pentru ei se tipăriseră, în tiraj limitat, chiar și niște benzi desenate în română, imitate după cele mai de succes produse americane și franțuzești (toate astea erau revelații pentru mine, chiar dacă azi sunt banalități – dar nu chiar banalități, nu sunt știute de absolut tot poporul! Lasă c-o să fie, doar pentru popor scriu, nu pentru intelectuali). Erău pregătiți să fie următoarea generație de securiști-elită, dar uite că ceva nu mersese bine, în cazurile lor concrete, și ei se revoltaseră. Nu total, nu în forță, ci așa, călduț: s-au declarat antisistem pe banii părinților. Anticomunism plătit de comuniști, cum ar veni... părinții nu i-au renegat, doar au plâns pe mormintele carierelor nenăscute ale progeniturilor și-au continuat să-i alimenteze cu bani: mai întâi din salarii, ca-nainte de Revoluție, apoi din pensii (enorme, după orice criteriu), apoi au murit. Între timp,